

UTLENDINGEN

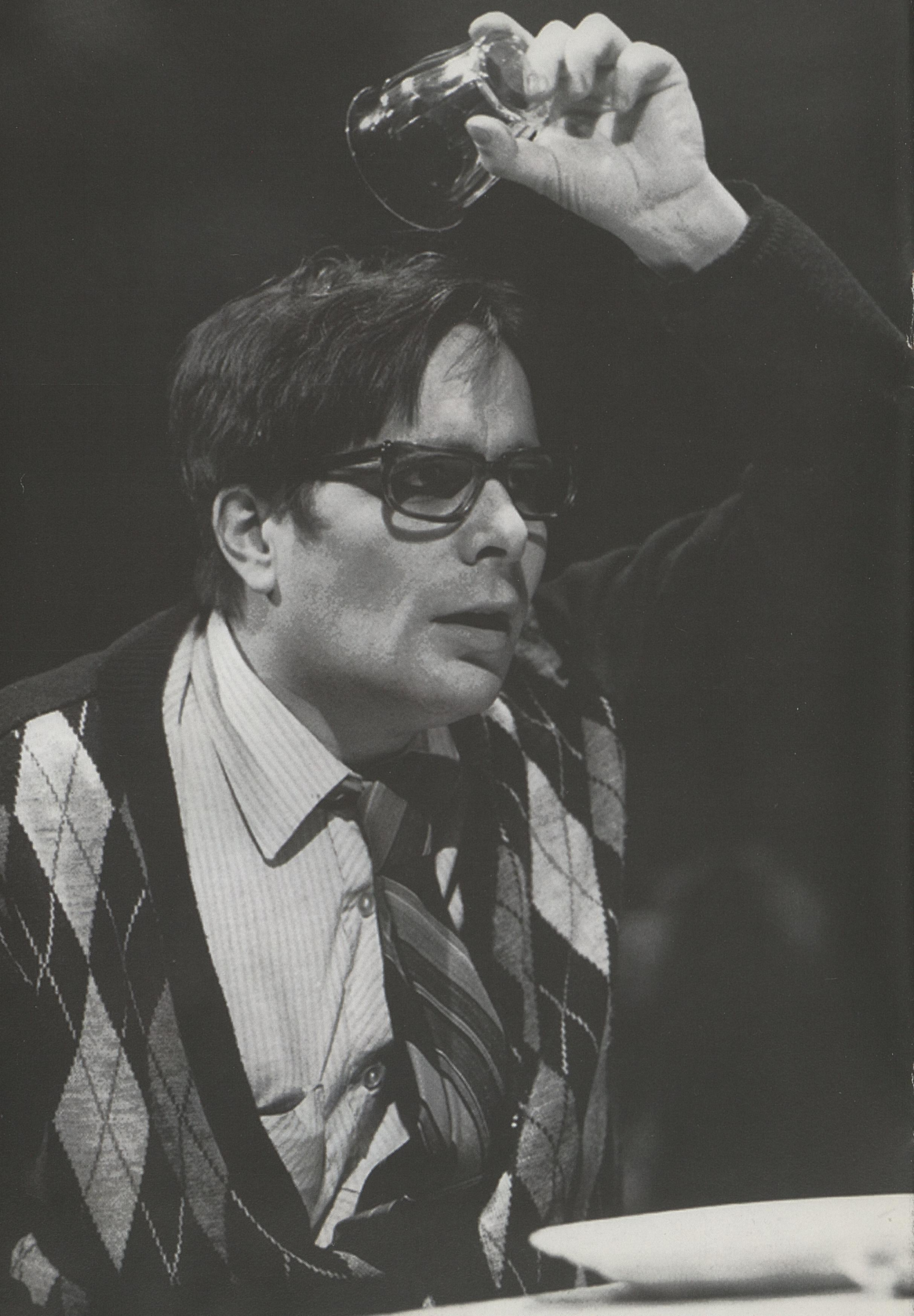
Symbol	Price	Change
SPY	118.12	+0.12
ESX	42.15	+0.05
IBM	125.25	+0.25
MSFT	28.12	+0.12
GOOGL	285.15	+1.15
AMZN	175.50	+0.50
FB	155.25	+0.25
DIS	115.10	+0.10
WMT	65.15	+0.15
CVX	55.12	+0.12
XOM	45.10	+0.10
MRK	35.15	+0.15
UNH	25.12	+0.12
LLY	15.10	+0.10
ABBV	12.15	+0.15
MRNA	8.12	+0.12
CRSP	5.10	+0.10
BIIB	4.15	+0.15
REGN	3.12	+0.12
VRTX	2.10	+0.10
CELG	1.15	+0.15
AMGN	1.12	+0.12
BIIB	1.10	+0.10
REGN	1.05	+0.05
VRTX	1.02	+0.02
CELG	1.00	+0.00
AMGN	0.98	+0.00
BIIB	0.95	+0.00
REGN	0.92	+0.00
VRTX	0.90	+0.00
CELG	0.88	+0.00
AMGN	0.85	+0.00
BIIB	0.82	+0.00
REGN	0.80	+0.00
VRTX	0.78	+0.00
CELG	0.75	+0.00
AMGN	0.72	+0.00
BIIB	0.70	+0.00
REGN	0.68	+0.00
VRTX	0.65	+0.00
CELG	0.62	+0.00
AMGN	0.60	+0.00
BIIB	0.58	+0.00
REGN	0.55	+0.00
VRTX	0.52	+0.00
CELG	0.50	+0.00
AMGN	0.48	+0.00
BIIB	0.45	+0.00
REGN	0.42	+0.00
VRTX	0.40	+0.00
CELG	0.38	+0.00
AMGN	0.35	+0.00
BIIB	0.32	+0.00
REGN	0.30	+0.00
VRTX	0.28	+0.00
CELG	0.25	+0.00
AMGN	0.22	+0.00
BIIB	0.20	+0.00
REGN	0.18	+0.00
VRTX	0.15	+0.00
CELG	0.12	+0.00
AMGN	0.10	+0.00
BIIB	0.08	+0.00
REGN	0.05	+0.00
VRTX	0.02	+0.00
CELG	0.00	+0.00

Arbeiderforeningen
FRA 9. FEBRUAR

Trondelag Teater 93/94
TEATRET

Ja til et fargerikt fellesskap

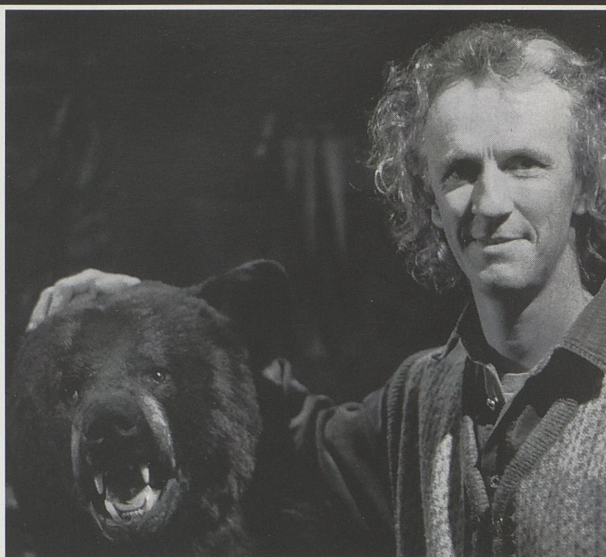
Larry Shue fikk idéen til *Utlendingen* under et opphold i Japan. Der opplevde han at han kunne foreta seg de «merkeligste» ting uten at menneskene han møtte så mye som leet på øyelokkene. Hans vestlandske væremåte og holdninger til forskjellige spørsmål har trolig virket ganske snodig for østerlandske øyne og ører. Ingen reagerte på at han oppførte seg «anderledes». Han var utlending, og ble respektert for **at** han var det. Den samme holdningen har også vi nordmenn erfart under fjernere himmelstrøk. Toleransen overfor den norske væremåte utenfor Europa er tidvis utrolig rommelig.

Hvordan mottar så *vi* mennesker fra andre kulturer? Hvordan reagerer vi på en annen hudfarge, andre religioner og fremmedartede livsformer? Enkelte skriver forbitrede leserinnlegg i aviser, og ber de fremmede dra tilbake dit de kom fra hvis de ikke liker maten de blir servert, ikke orker sne og kulde, blir deprimerede av å leve i isolasjon eller over at de blir behandlet som tilhørende en mindreverdig rase.

La oss tenke oss om. Inni er vi slett ikke like. Det må vi lære oss å akseptere. Nordmenn, minst av alle, er like inni. Egentlig liker vi tanken på å være forskjellige. La oss ha det i minne neste gang vi treffer et menneske som virker «fremmed» for oss. Opplevelsen er kanskje gjensidig?

Førørig ønsker jeg en riktig god fornøyelse i møte med utlendingen vår!

Terje Mærli
Teatersjef

Latter er så mangt

Det er forskjell på å le **av** og å le **med**!

Når vi ler **med** en person, er det fordi vi kjenner oss igjen. Vi ler av oss selv og våre ikke alltid vellykkede forsøk på å løse hverdagens små og store problemer. Vi ser det komiske i oss selv. Det er en latter som er gjenkjennende og kjærlig. Vi ler fordi vi liker den som frambringer latteren, fordi vi tar personen på alvor!

Når vi ler **av** en person, er det fordi vedkommende representerer noe vi tar avstand fra, noe vi ikke liker. Vi ler rett og slett fordi det er herlig å se en drittsekk dumme seg ut. Sånn sett er latteren avstandstagende. Den italienske komikeren og dramatikerens Dario Fo sier at vi skal le av våre fiender, da virker de ikke lenger så skremmende. Latteren har en frigjørende effekt.

I *Utlendingen* lar Larry Shue oss oppleve begge disse formene for latter. Vi ler av og **med** om hverandre, og det er jo herlig. Men selv de vi ler av, bør vi ta alvorlig!

God fornøyelse!

Bjørn Sæter
Regissør

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

Georgia on my Mind

*Georgia, Georgia
the whole day through
Just an old sweet song
keeps Georgia on my mind
Georgia, Georgia
a song of you
Comes as sweet and clear
as moonlight through the pines
Other arms reach out of me
Other eyes smile tenderly
Still in peaceful dreams I see
the road leads back to you
Georgia, Georgia,
no peace I find
Just an old sweet song
keeps Georgia on my mind*

HVOR I ALL VERDEN?

Vi befinner oss i Tilghman County, Georgia, USA - to timers kjøring på gode veier fra Atlanta. Ta så av ved Cooley's Mat og Agn, og ring så og spør om resten av veien. Før pleide Omer Meek, som eide huset ved innsjøen, å kjøre ned for å hente deg og vise vei oppover åssiden med Dodge pick-up'en sin. Men Omer er død nå, og Betty kjører ikke bil. Selv om vi ikke kommer til å treffe noen som er virkelig representative for noen av gruppene, er lokalbefolkningen stort sett delt i to; de helt fattige - i hovedsak de eldre som befolker bebyggelsen langs åsen og som vi lett ville kalle provisoriske boliger før vi får vite at noen av dem har vært i bruk i over hundre år - og de helt rike, som har kjøpt opp mesteparten av områdene rundt innsjøene, har bygd terrassehus, anlagt plener som eierne til og med klipper selv fordi de setter pris på en røff livsstil.

Debutanter fra byene kommer også hit, lykkelige over en nylig tapt møydom, sammen med nervøse kavalerer som er bragt med i smug mens mamma og pappa er bortreist for å delta i det årlige landsmøtet. Det er vår...

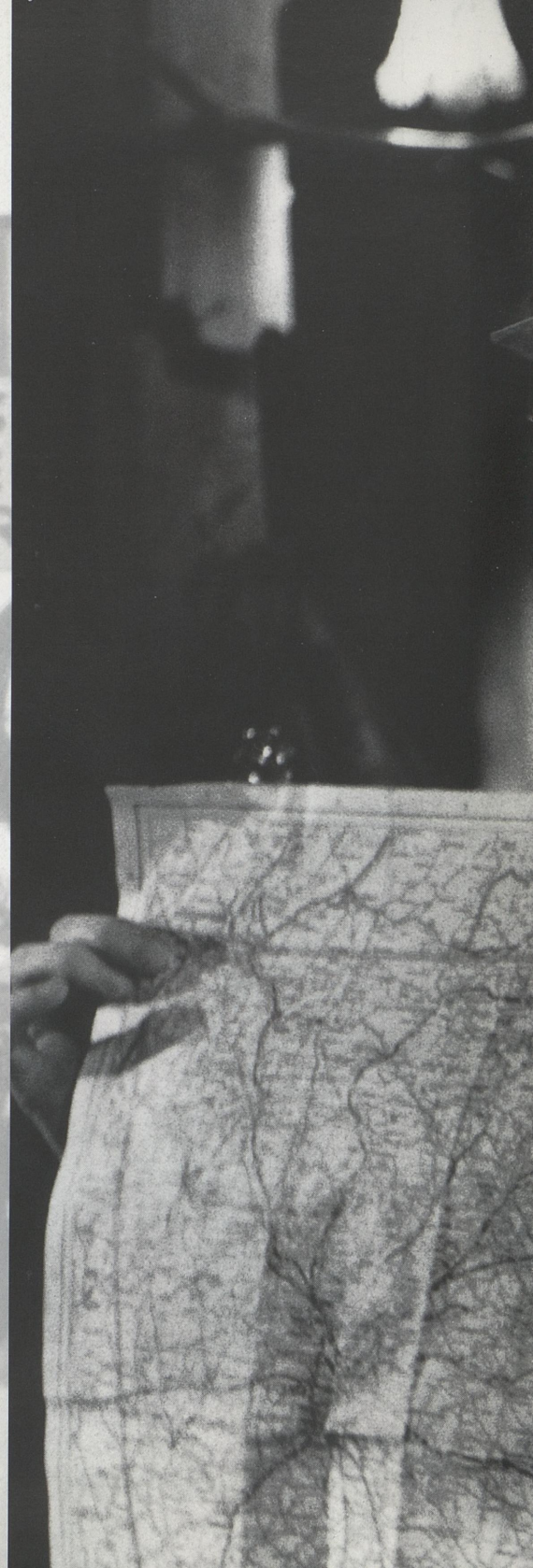
(Utdrag fra sceneanvisningene til Utendingen)

THIS LAND IS YOUR LAND

*This land is your land,
this land is my land,
from California
to New York Island,*

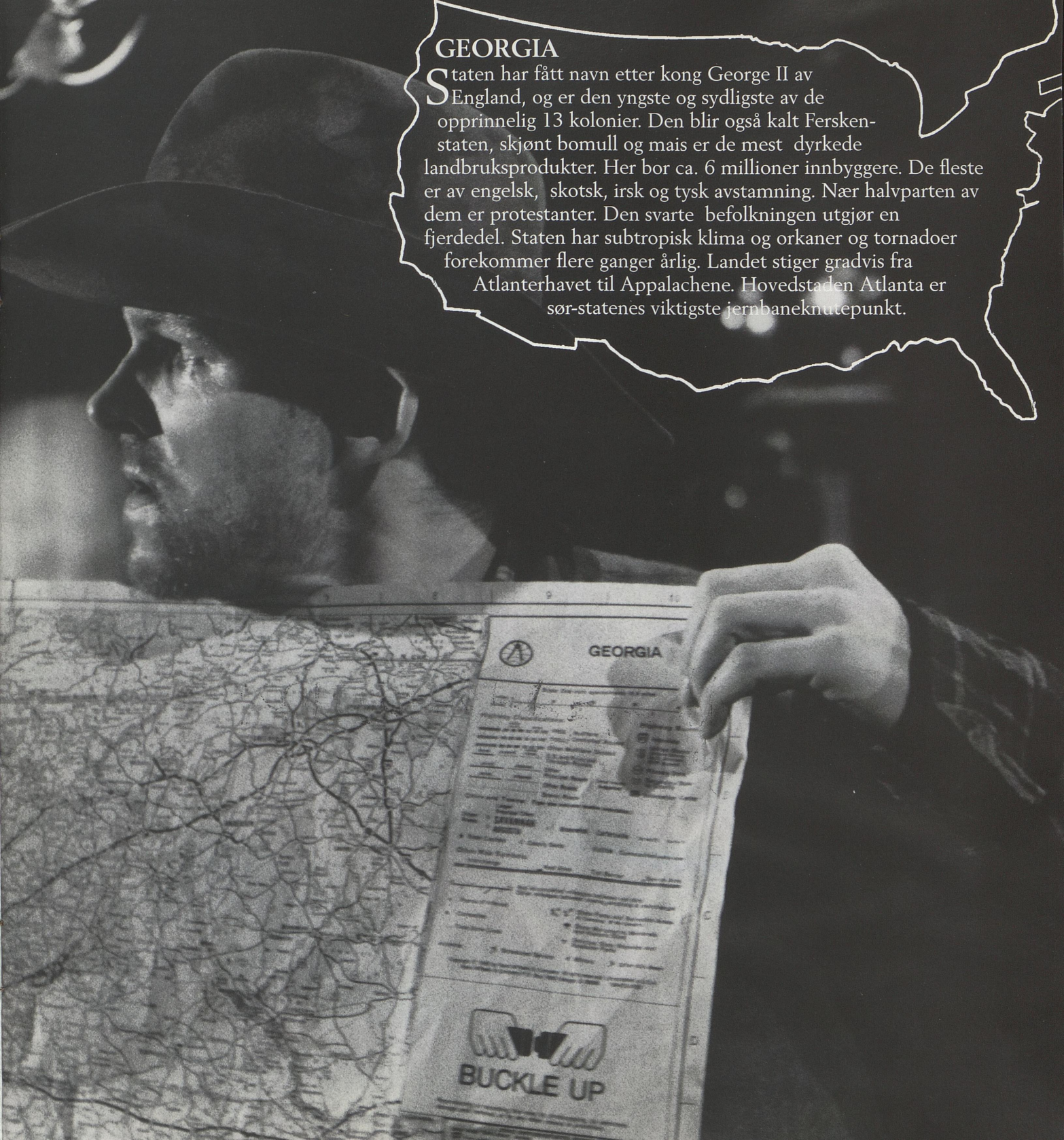
*from the redwood forest,
to the gulfstream waters.
this land was made for you and
me.*

Woody Guthrie

GEORGIA

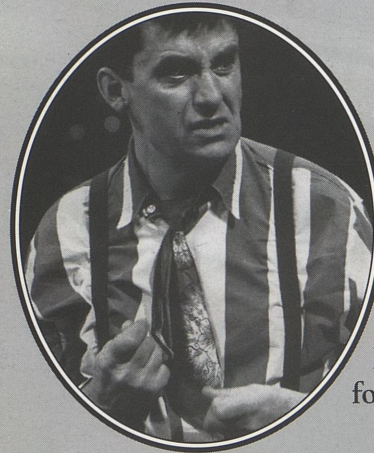
Staten har fått navn etter kong George II av England, og er den yngste og sydligste av de opprinnelig 13 kolonier. Den blir også kalt Ferskenstaten, skjønt bomull og mais er de mest dyrkede landbruksprodukter. Her bor ca. 6 millioner innbyggere. De fleste er av engelsk, skotsk, irsk og tysk avstamning. Nær halvparten av dem er protestanter. Den svarte befolkningen utgjør en fjerdedel. Staten har subtropisk klima og orkaner og tornadoer forekommer flere ganger årlig. Landet stiger gradvis fra Atlanterhavet til Appalachene. Hovedstaden Atlanta er sør-statenes viktigste jernbaneknutepunkt.

Padda
velfødd, rød-
musset og oppspilt
over even-
tyret som
ligger foran
ham...

Cathrine
en imponer-
ende liten
skikkelse
med et
drepende
blikk ...

Ellard
en tung,
klumpete,
tilbakestå-
ende mann,
som tilbringer
tiden med å
kna noe usynlig
foran seg ...

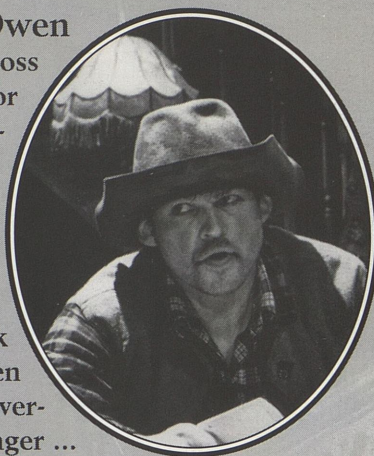
Betty
er klok i enkelte
saker og naiv i
andre. Hun snak-
ker til Charlie
som om hun ville
oppmuntre et
hørselshemmet
barn ...

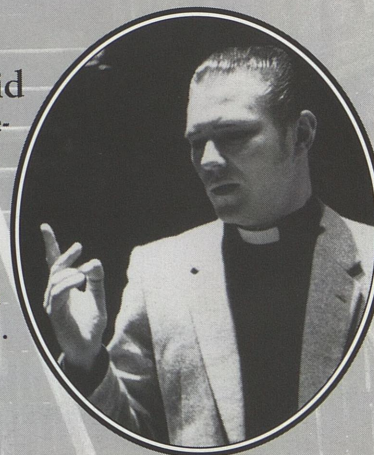
Owen

Psykologer forteller oss at vi skal se opp for folk med to tatoveringer. Én har han kanskje fått da han var full eller skulle sette seg selv på prøve. Men to stykker betyr at han gikk tilbake. Owen er en mann med to tatoveringer ...

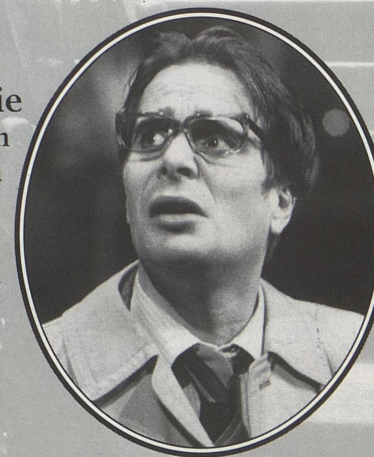
David

en tilsynelatende flott ung mann, som det er bra å ha på sin side ...

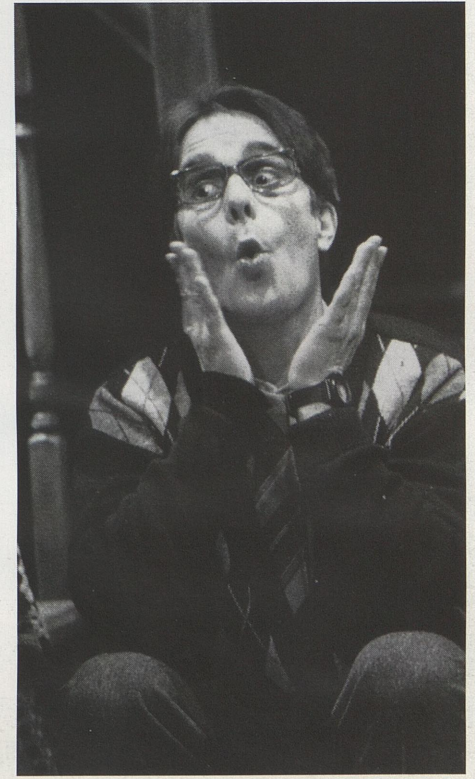
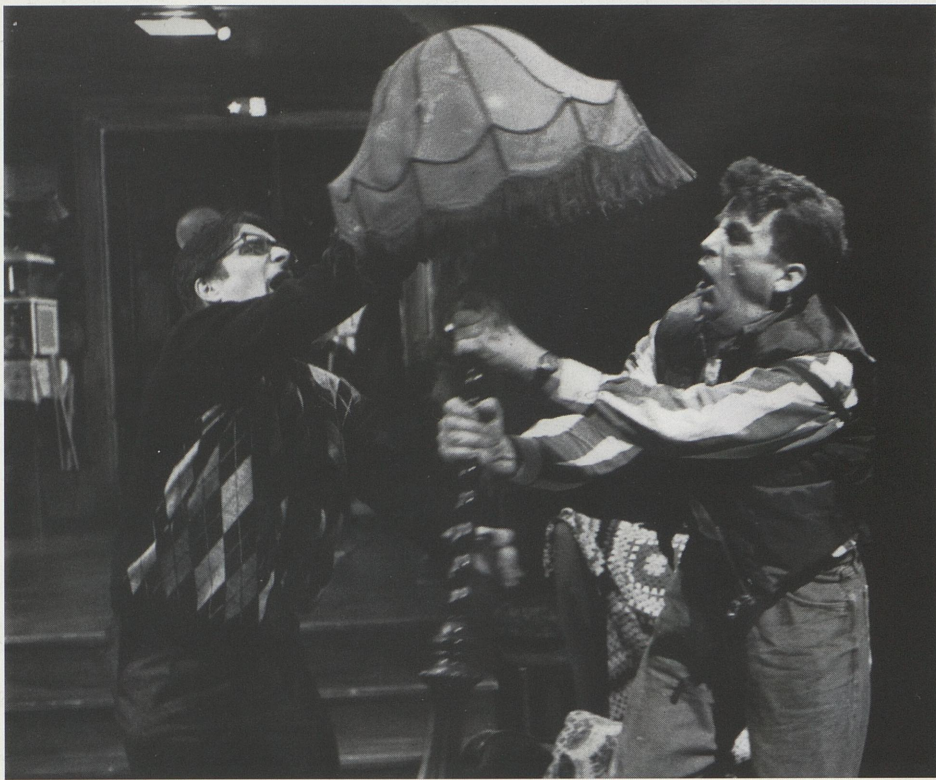

Charlie

virker på en eller annen måte for all ettersom for-
tapt ...

UTLENDINGEN

(The Foreigner)

av Larry Shue

oversatt av Carl Jørgen Kjøning

Regi
Scenografi og kostymer
Lysdesign
Sminke og parykker

«Padda» LeSueur
Charlie Baker
Betty Meeks
David Marshall Lee
Cathrine Simms
Owen Musser
Ellard Simms
Folk fra byen

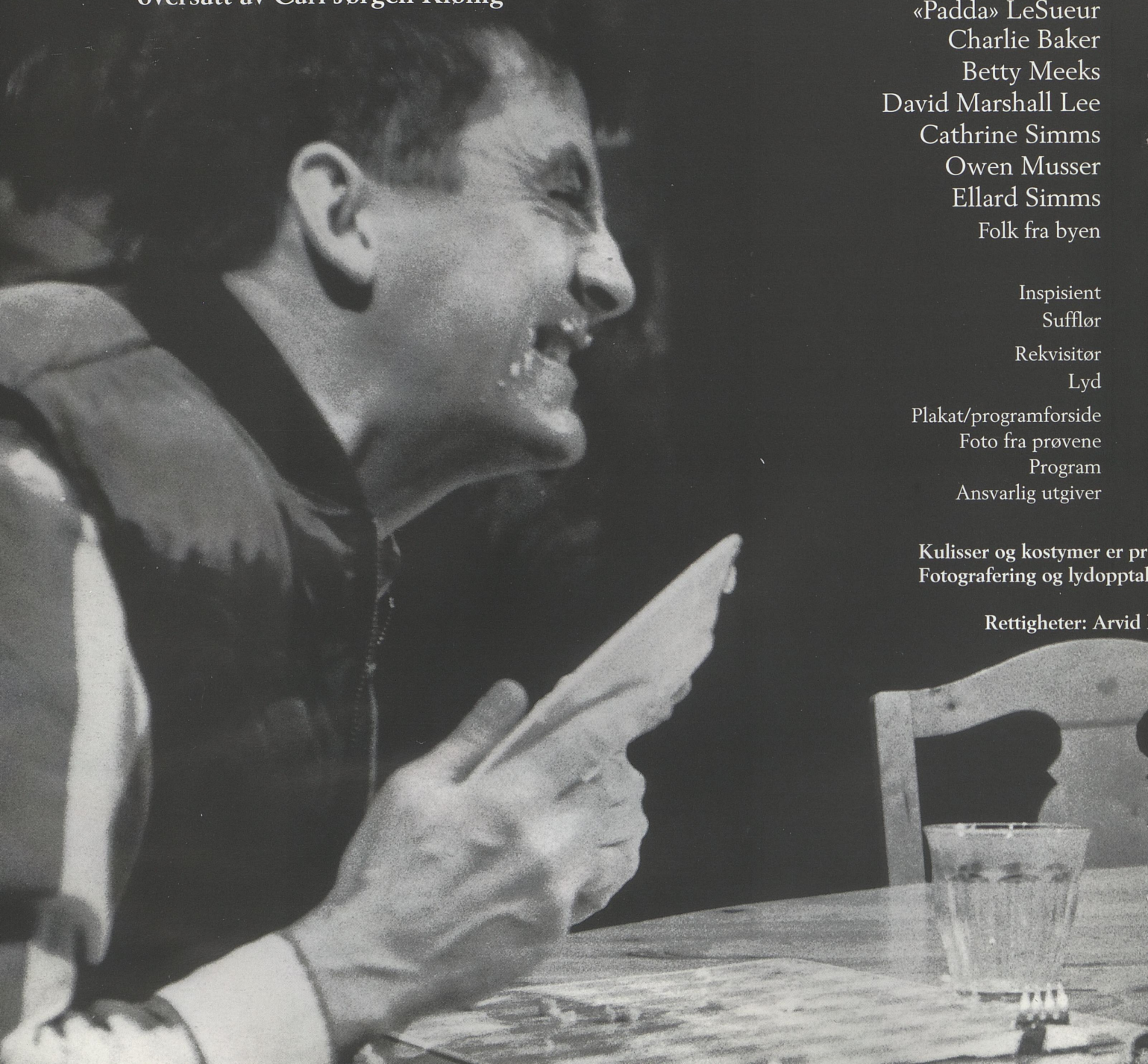
Inspisient
Sufflør

Rekvisitør
Lyd

Plakat/programforside
Foto fra prøvene
Program
Ansvarlig utgiver

Kulisser og kostymer er pr
Fotografering og lydopptak

Rettigheter: Arvid

Bjørn Sæter
Per Kristian Solbakken
Jens-Henrik Andersen
Ingeborg Hopshaug

PREMIERE 9. FEBRUAR 1994

Svein Wickstrøm
Per Schaanning
Karen Randers-Pehrson
Trond Peter Stamsø Munch
Wenche Strømdahl
Nils Johnson
Arne O. Reitan
Torstein Andersen, Hans Christian Gilje
og Rolf Johan Jensen

Hans Nordø
Ells-Beth Lyse

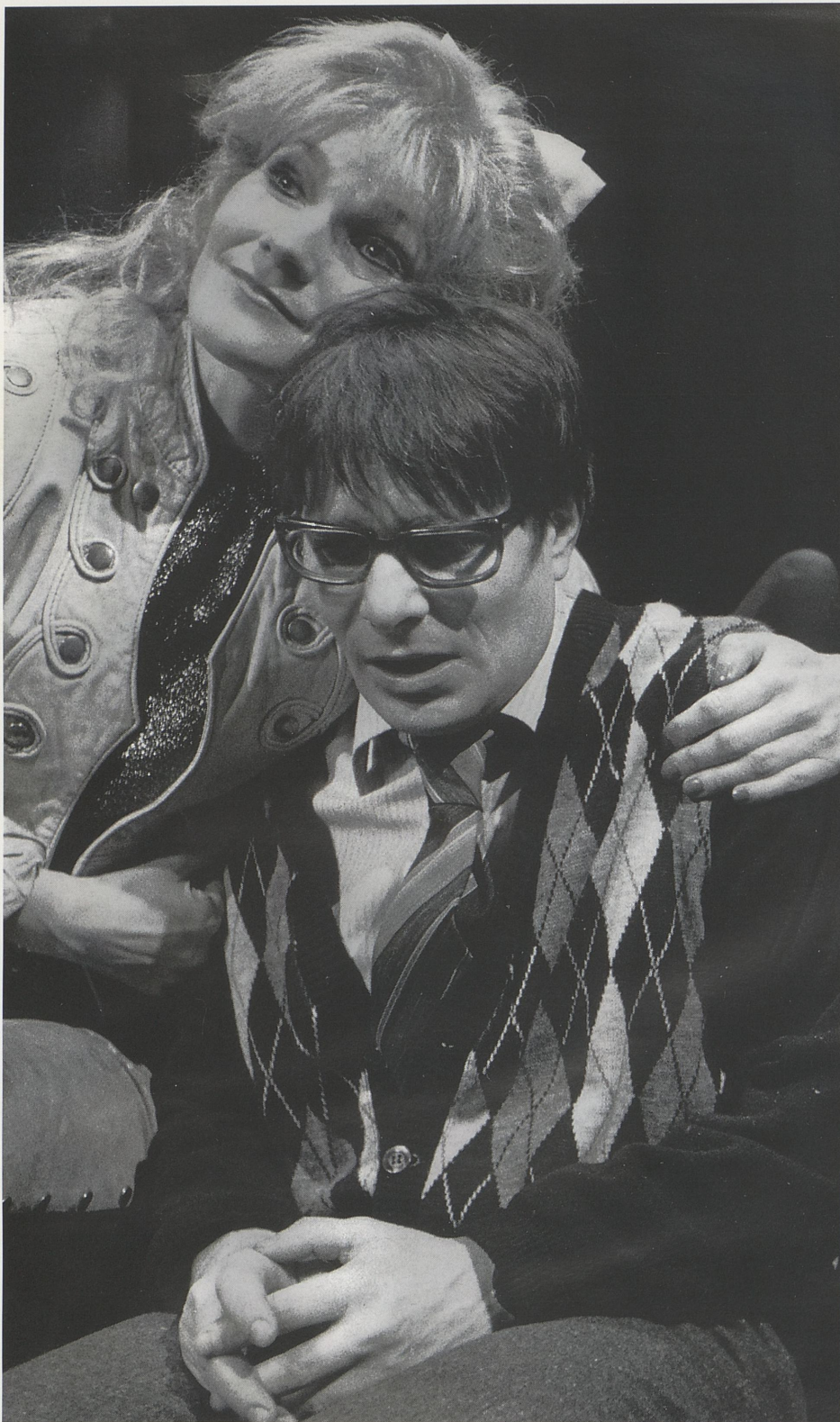
Nils-Johan Aarbu
Mikael Gullikstad

Per Kristian Solbakken
Erik Berg
May Selmer
Terje Mærli

duert i teatrets egne verksteder.
under forestilling er ikke tillatt.

nglind Teaterförlag AB

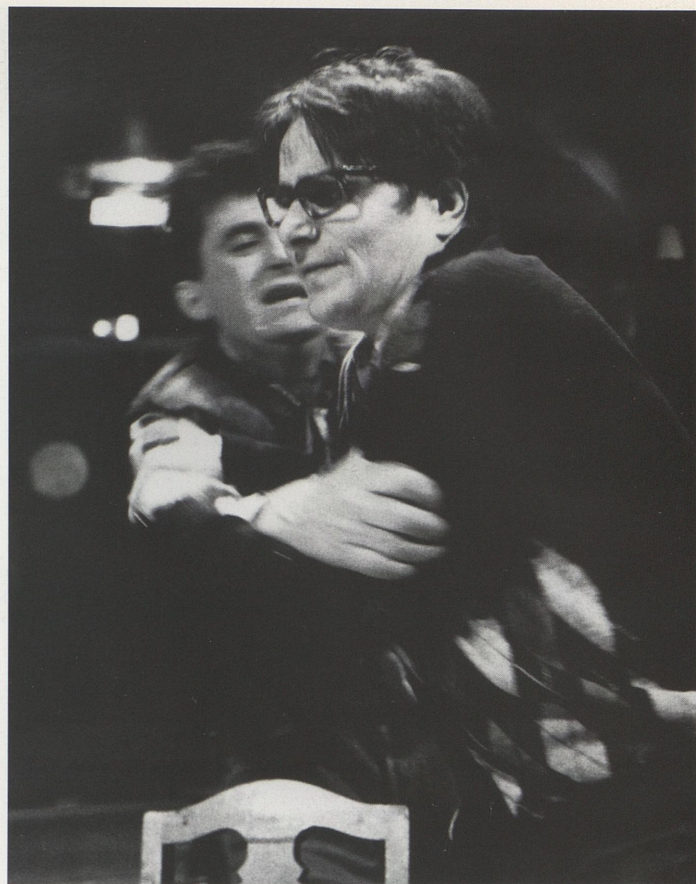

INNI ER VI LIKE

Er nordmenn generelt negativt innstilt til folk fra andre raser? Er det bare når rasediskrimineringen skjer i USA eller Sør-Afrika at vi forsvarer den svake og diskriminerte part? Når tidene blir vanskeligere og arbeidsledigheten øker, stikker utlendingsforakten og diskriminerende holdninger hodet fram hos oss. Enkelte ekstreme grupper som har drevet og blankpusset rasehatet en tid, spiller på feilinformasjon og propaganda som f.eks. "de tar jobbene fra oss". Dette gir en viss gjenklang hos folk når arbeidsmarkedet er vanskelig og en vil ha noen å skyldte på. Nå er det nok de færreste av oss som har de mest ekstreme holdningene. Vi andre har bare en del meninger om folk fra andre raser, "for de er jo sånn..."

Men hvor har vi holdningene våre fra? Vi har lært dem, fra generasjon til generasjon. Vi har lært en spesiell form for toleranse som blant annet kommer til uttrykk i utsagnet om at "Meget er forskjellig, men inni er vi like". Dette er kanskje holdbart dersom vi tenker på at alle er skapt med en del grunnleggende følelser og behov, evnen til å føle glede og sorg, sult eller tørst. Men tøyer vi det til å gjelde glede og sorg over de samme tingene, oppdager vi fort at vi ikke er like inni, tvert imot er vi alle forskjellige. Og da slår toleransen sprekker. De individuelle forskjellene blir forsterket hvis vi også kommer fra forskjellige land og kulturer, og istedenfor å se på mangfoldet som en berikelse blir vi skremt og ønsker at alle skal være som oss.

(Ellen Skaadel i "Fuglen som sluttet å synge")

**Fra Gunnar Bull Gundersens
Fremmedarbeidernotater:**

Jeg står ute på gaten en høstlig kveld og noterer på en blokk. Er nettopp kommet ned trappene fra et hospits, eller hva man skal kalle det, en siste sort bolig for mennesker. Vi besøkte en syk marokkaner, han lå gjemt under dynen da vi kom.

"Han er redd," sa hans kone.

"Angst."

"Angst, angst," hørte vi ham rope under dynen.

"Hva er han så redd for?"

"Nordmenn," sa hun.

"Bare nordmenn?"

"Han er blitt det etter hvert."

Ennå lå han gjemt under dynen, til hun spurte ham hvor sovepillene var.

"Han er nesten som full," sa hun.

"Av alle pillene. Minst tyve bare i dag."

Det er mandag mellom 19 og 20. ønskekonsert. Armstrong med "Oh, what a wonderful world" fra værelset ved siden av. Veggen er så tynne at de faktisk dirrer lyden enda sterkere inn hit.

"Kanskje han ikke vil snakke med oss," sier vi.

Hun ber ham stå opp. Vi har møtt første åpenlyse tilfelle av nordmannsangsten.

På et skrivebord finner jeg en oppsigelse, skrevet på baksiden av en kvittering, adressert til to menn. Enskjønt adressert, her står ikke noe navn. Men de to er pakistanere:

Dere er begge opsakt og fraflyttes leiligheten. Jeg kan ikke ha dere her lenger. Dere baker lomper her og griser til vasker fremdeles op i vasken den er jo fet av mat. Dere har kokt tøy her og. Jeg skal ha di 100 kr. som jeg fikk forlite forrige måned. Det er leid ut her til en anden mand som kommer 1/10. han skal ikke lave middag her. Den 30. september må dere være ute. Det kommer en ny mand her da. Dere røker her og det er forbudt.

Harald Sverdrup:
ØVELSER I HJEMLIG DISKRIMINERING

JÆVLA KONTORISTER,

frimerkeslikkere, silkefine lanker, feite jobber, gjør ingenting, går på restaurant, spiser røkelaks med eggerøre og ryper i saus, tyller i seg rødvin og whisky, forbannede Oslo-sniker, pyser, bader hver dag, finprater med jentene, lurar i dem portvin, trikser med dem, setter unger på dem, stikker av, fy faen, kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

JÆVLA KOMMUNEARBEIDERE,

latsekker, må stø seg til spa'en og spettet for å greie å holde seg oppreist, gjør ingenting, drekker øl og himkok, speller kort og tipper i arbeidstida, men egen bil og eget hus har'em, det kan du skrive opp, selv om de fikk atombomba i hue ville de ikke rikke på seg, ikke lee på øyelokka engang, fy faen, de er ikke verdt et tupp i ræva engang, kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

JÆVLA DROSJESJÅFØRER,

snørhovne drittsekker, fins ikke høflighet i dem, svarer frekt, soper inn penger, lurar stakkars fylliker, tar dobbelt pris hvis den passer´em, og det passer sikkert, sitter på ræva som feite konger, gidder så vidt å snu seg for å ta imot betaling. Jævla kelnere, skrider omkring som dronningen av Saba med nesa i været, er aldri tilstede når du trenger´em, smører et par-tre ekstra pjoltere på regningen som ser ut som et utedass, for at du ikke skal skjønne en dritt, fy faen, gjør ingenting, kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

JÆVLA NORDLENDINGER,

inn i helvetes snyltere, gjør ingenting, krever alt mulig, plaga oss under krigen, kom sørover som en bande tatere med klesbylter og et haugetall unger, bråkte og lo og var sure og prata skit, gi´rem en spa´e og et greip i handa og la dem få prøve seg, sett dem i arbeidsleir, da kan du skrive opp at det ville bli sabotasje, kan´ke jobbe noen av dem, fy faen for et folkeferd, den midnattsola skal du få billig av meg, dyng hele rasket ned med tørrfisk og kleppfæsk, sprett dem opp i buken, kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

JÆVLA NATURIDIOTER,

dyrebeskyttelsestullinger, mosegrodde turistnisser, friluftskaniner, blomster-oler med rabarbra-bla´er i knapphølet, kvidrende luksussluddere med pipp-pipper på handa, zoologiske tørrpinner som passer til å stø opp potteplanter med, hele røklet babler om å verne, snart får vi en lov som forbyr oss å slå ihjæl spyfluer og klegg, ingen av dem har tatt i en spa´e engang, det kan du banne på, følger ikke med tida, ta lyset fra dem så skjønner de nok at vi trenger fossekraft, det bobler hysterisk i hue på dem, en eneste graut av kvikksølv, DDT og biocider, men kom ikke og si at de ikke eter seg stappmette på jordbær, finpoteter og hvetekake, hæ! snakke om å frede rovfugl og rovdyr og hele faenskapet, de kan ikke være riktig navla, tenk om en eneste av disse naturtomsingene hadde eid e eneste høne, da kunne du banne på at pipa ville fått en annen låt, nei det er vi som trenger til å bli freda mot disse tusseladdene, send dem til Svalbard, kjøp dem ned, dypfrys dem, la dem få dyrebeskytte hverandre deroppe, sett dem ut til isbjørnfor, gi dem en polarnatt i hue så de får tenkt seg om, nei frede, fy faen, fred skal det bli kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

JÆVLA HIPPIETYPEN,

kan faen ikke se forskjell på gutt og jente lenger, må lette på skjorteflaka for å se om det henger noe på dem eller ikke, kler seg glørete som niggere, ser ut som de har hue inni e høysåte, prater som en djukbok, frekke som bare faen, røyker hasj og prater bare dritt om foreldre, politi, skole og samfunn, jaggu sa jeg revvolusjon, gi dem en på blanke revvolusjonen, det er det eneste som nytter, slå inn tanngarden på dem, kutt av dem dingsen så får de det som de vil ha det, fy faen og sånt skal være ungdom, kan´ke bli mannfolk av sånt noe, og jentene vil jeg ikke snakke om, tyggegummiluddere, bakseteklinere, vrikkeskler, send dem til Afrika, de gjør jo ikke annet enn å jogge og trimme seg til hvit slavehandel allikavæl, kutt hue av dem, sleng dem i søppelsjakta, hele bunten!

KU KLUX KLAN

Etter den amerikanske borgerkrigen (1861-1865) ble de svarte frie og fikk stemmerett. For å bevare de hvites herredømme, ble flere terrororganisasjoner stiftet - blant dem Ku Klux Klan i i Tennessee i 1865. Navnet stammer fra det greske ordet for sirkel - kuklos. Ettersom mange av de hvite stammet fra Skottland, falt det naturlig å bruke benevnelsen klan. I begynnelsen var klanen en sosial sammenslutning for krigsveteraner som trodde på den hvite rases overlegenhet. Men medlemsmassen økte raskt, og med den terroraksjonene. De opptrådte gjerne til hest i hvite kutter, med en rød sir

kel på brystet med et hvitt kors. De arrangerte mystiske nattlige seremonier og ga sine ledere barnslige fantasititler som Stordraken, Imperiets trollmann og lignende. Dette skremte overtroiske negre, bl.a. fra å bruke stemmeretten. KKK gjorde seg skyldig i en rekke voldshandlinger, bortføringer, lynsjinger og mord. Det gikk ikke bare utover de svarte, men også hvite som sympatiserte med dem. I 1870 satte president Grant inn regjeringsstyrkene mot klanen, og organisasjonen ble oppløst.

En tidligere metodistprest, William J. Simmons, blåste imidlertid nytt liv i den i Atlanta, Georgia i 1915. De rettet nå ikke

bare sine terroraksjoner mot de svarte, men også mot jøder, katolikker, innvandrere og mennesker som representerte et liberalt eller radikalt samfunnssystem. I midten av tyve-årene var medlemstallet kommet opp i 5 millioner fordelt over hele USA, men politisk sto klanen sterkest i syd-statene. Blant medlemmene fantes mange med høye posisjoner i samfunnet: Dommere, aktører, politisjefer, borgermestere, senatorer og en rekke guvernører. Under den 2. verdenskrig døde den ut, men ble nok en gang gjenopplivet i begynnelsen av 50-tallet. Borgerrettighetsforkjemperne krevde at de svarte skulle få samme rettigheter som de hvite, også i realiteten og ikke bare på papiret, og klanen fikk på ny blod på tann. Brutaliteten og volden ble stadig grovere, og de som nå sto bak den var mennesker som følte seg utstøtt, var ideologisk forstyrret eller truet av arbeidsløshet. Men det var også småbrukere som fryktet at de ville miste sitt næringsgrunnlag nå da de svarte var blitt en selvstendig kraft. President Lyndon B. Johnson så seg nødt til å nedsette en utredningskomité for å forsøke å få slutt på uvesenet. Det resulterte i at mange medlemmer av klanen ble fengslet. Den mistet etterhvert en stor del av sympatisørene, men en latent sympati for KKK finnes fortsatt, også blant respektable samfunnsborgere. I en tale fra et møte på 80-tallet lød oppropet slik:

“Jeg sier dere, hvite medborgere, vi må være beredt når negerapene tror de har kraft nok til å utfordre

oss. Vi kommer til å møte utfordringen, vi kommer til å ta tilbake landet vårt fra dem. Regjeringen har gitt dem alt de har skreket seg til, og vi skal ta det tilbake. Hold dere i form, gå på biblioteket og lån bøker om geriljakrigføring og studer dem og lær dere å overleve. Skaff dere minst to tusen skudd til hvert våpen dere har, og sørg for at hele familien kan betjene dem. Legg dere opp et matforråd. Vi kommer til å være rede, men det kommer de hvite negrene som støtter apenegrene ikke til å være. De kommer til å måtte gå samme vei."

V.G.
23. januar
1992

RASISTER: Med sine hvite hetter og kapper og brennende kors har Ku Klux Klan spredd frykt i over hundre år. Nå frykter norsk politi at en norsk avdeling kan ha blitt dannet. Foto: AP

Ku Klux Klan i Norge?

Av ESPEN OLSEN

“I mye større grad enn vi kanskje innser, kommuniserer vi ikke med mennesker av kjøtt og blod, men med roller og status og samfunnsposisjoner.”

(John Condon, 1975)

Larry Shue

Larry Shue ble født i New Orleans i 1946. Farens jobb som universitetslektor medførte mye flytting, men til slutt slo familien seg ned i Eureka i Kansas. Her bodde de i syv år, og stedet kom til å bli Larry Shues faste holdepunkt i tilværelsen.

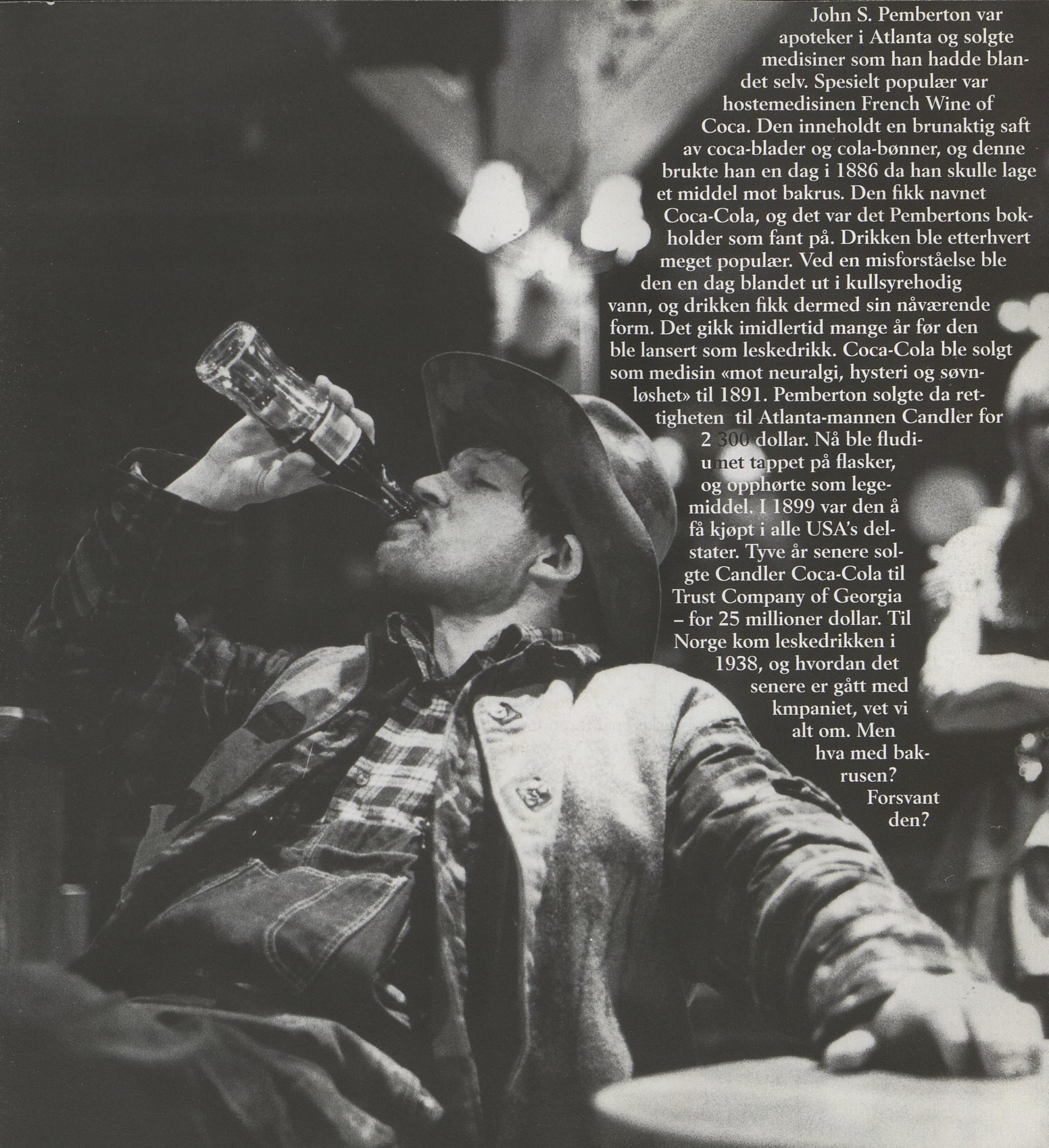
Fra han var ganske liten var han interessert i teatret, og allerede som ti-åring spilte han sine egne stykker i familiens garasje. I studietiden ved Illinois Wesleyan University dramatiserte han bl.a. H.C. Andersens *Keiserens nye klær*, han spilte og fikk også sjansen til å sette iscene selv. Etter å ha lagt studie

tiden bak seg, hadde han et kort opphold i Hollywood, før han fikk tilbud om jobb ved Oshkosh Grand Theatre. Her ble han til militær-tjenesten innhentet ham, men han ble plassert i en underholdningsavdeling og slapp med dette å tjenestegjøre i Vietnam.

I de påfølgende år sto han på scenen uavbrutt - over hele USA - til han i 1977 fikk tilbud om fast ansettelse ved Milwaukee Repertory Theater der John Dillon var kunstnerisk leder. Etter et par år begynte han å skrive for teatret, godt oppmuntret av Dillon. Hans første skuespill var den selvbiografiske enakteren *Grandma Duck is Dead* fra 1979 - hans mest personlige teaterstykke. To år senere kom en helaftens forestilling, *The Nerd*, som gjorde fantastisk suksess da det ble satt opp i London. Smått om senn fant det veien tilbake til USA, først til Los Angeles og siden til Broadway, hvor det gikk i to år. *Wencelas Square* var skrevet samme år, og bygger på inntrykk fra Shues besøk i Tsjekkoslovakia i 1974. Kveldens stykke ble skrevet i 1983, og hadde urpremiere på Milwaukee Repertory Theatre. Høsten 1984 ble det satt opp Off-Broadway, og Larry Shue var selv med i oppset-

ningen - først som Padda og senere som Charlie. Men det var forfulgt av ulykker. En uke etter premieren døde skuespillerinnen som spilte Betty. Like etter eksploderte en varmtvannsbeholder, og teatret måtte stenge. Begge deler ble erstattet, men publikum uteble. De få som så det, var overbegeistret, men økonomien ble dårligere og dårligere. Ensemblet trodde imidlertid på oppsetningen, og nektet å gi opp. De senket lønningene sine, dro rundt på gater og torg og delte ut reklamemateriale, de snakket med studenter og alle tenkelige publikumsgrupper, og et billig lån fra en oljemillionær gjorde det mulig å annonsere mere. De fikk til slutt lønn for strevet, og publikum begynte å strømme til. Suksessen ble enorm - med ikke mindre enn 700 forestillinger på Astor Place Theatre for fulle hus. Disney Studios sikret seg filmrettighetene.

Larry Shue fikk ikke selv oppleve den begeistrede mottagelsen det siste stykket hans har fått rundt om i verden. I september 1985 omkom han i en flyulykke på vei til det tidligere barndomshjemmet i Eureka som han nettopp hadde kjøpt.

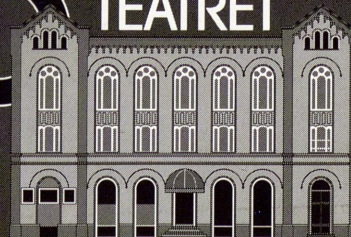
John S. Pemberton var apoteker i Atlanta og solgte medisiner som han hadde blandet selv. Spesielt populær var hostemedisinen French Wine of Coca. Den inneholdt en brunaktig saft av coca-blader og cola-bønner, og denne brukte han en dag i 1886 da han skulle lage et middel mot bakrus. Den fikk navnet Coca-Cola, og det var det Pembertons bokholder som fant på. Drikken ble etterhvert meget populær. Ved en misforståelse ble den en dag blandet ut i kullsyrehodig vann, og drikken fikk dermed sin nåværende form. Det gikk imidlertid mange år før den ble lansert som leskedrikk. Coca-Cola ble solgt som medisin «mot neuralgi, hysteri og søvnløshet» til 1891. Pemberton solgte da rettighetene til Atlanta-mannen Candler for 2 300 dollar. Nå ble fludiumet tappet på flasker, og opphørte som legemiddel. I 1899 var den å få kjøpt i alle USA's delstater. Tyve år senere solgte Candler Coca-Cola til Trust Company of Georgia – for 25 millioner dollar. Til Norge kom leskedrikken i 1938, og hvordan det senere er gått med kompaniet, vet vi alt om. Men hva med bakrusen? Forsvant den?

RINGNES [®]
E.C.Dahls Bryggeri

MEPHISTO

Trøndelag Teater 93/94
TEATRET

Premiere 23. april i Arbeiderforeningen